

Podpora čtenářské gramotnosti na Bílovecku

1. první ročník literární soutěže

Bílovecké záhady

Březen 2012

OCENĚNÉ PRÁCE

*Tuto soutěž podpořilo Nakladatelství Grada
a starosta Města Bílovec*

**Všichni, kdož se zúčastnili,
úžasní a skvělí byli,
měli pěkné nápady
na **Bílovecké záhady**.**

Ilustrace ©Markéta Vydrová

Text ©Zuzana Pospíšilová

V Bílovci 28.3.2012

*Mgr. Renata Mikolašová
Mgr. Zuzana Pospíšilová
Lenka Klemšová*

Ztracená jednička

Michal Bravanský, 8 let

V České republice v Moravskoslezském kraji v okrese Nový Jičín ve škole na Komenského ulici ve třídě 3.A žila smutná jednička. Děti se neučily, chovaly se k sobě škaredě, proto v žákovské knížce neměly žádnou jedničku. Jednou v noci s pláčem jednička odešla.

Děti si toho všimly při hodině matematiky. Když počítaly příklady, tak jim jednička po psaní vždy zmizela. Hledaly ji pod lavicemi, za stříní, mezi sešity, v kapsách, ale jedničku nenašly.

Ptaly se i v jiných třídách, ale tam jim žáci řekli, že jim svoji jedničku v žádném případě nedají. Děti šly na policii naproti kina, aby policisté pustili v bílovecké televizi hlášení o ztracené jedničce. Děti s napětím čekaly deset dní, jestli se někdo přihlásí. Ale nikdo na hlášení neodpověděl, a proto děti hledaly jedničku po městě Bílovci samy.

Ptaly se v knihovně, jestli jim nedají svoji jedničku ze štítků. Paní knihovnice jim řekla, že by si nikdo bez jedničky nemohl půjčit knihu. Potom šly děti do obchodu. Tam jim taky jedničku z cenovek nedali, protože bez jedničky by si nikdo nemohl nic koupit.

Blížilo se vysvědčení, ale jednička nebyla pořád na světě a vysvědčení bez jedniček není vysvědčení!

Děti se začaly učit, i když nedostávaly jedničky.

Bylo 1. února.

Paní učitelka chtěla napsat na tabuli prvního, protože 1 napsat nešla. Pak jí ale jednička sama naskočila, protože byla schovaná v třídní knize a čekala, až se děti změní.

Děti poznaly, že s jedničkami je život hezčí a jedničky si vážily.

Šuplíkový domeček

Michaela Černínová, 10 let

Malá holčička Zuzanka bydlí u svých rodičů v městečku Bílovcí. Je tu ale háček, Zuzčini rodiče ji nechťejí.

Za pár dnů si už balí své věci, aby vyrazila k babičce, jenže tam se jí nechce. Otevírá šuplík, aby si vzala svého medvídka, jenže v tu chvíli medvídek ožije a vtáhne Zuzku s sebou do šuplíku.

Zuzka letí vzduchem, ale za chvíli dopadne na měkkou postýlku. Kde to jsem? Pomyslí si.

„ Já věděl, že přijdeš“, ozval se medvídek s konvicí v ruce.

„ Brumlo, kde to jsme?“, zeptá se Zuzka po chvíli.

„ To je můj domeček. Hezký, že?“, říká Brumla a nalévá Zuzce čaj.

„ Sám jsme si ho postavil.“

„ Ano, moc hezký,“ odpověděla Zuzka. Až teď si uvědomila, že je stejně velká jako Brumla.

„ Brumlo, budeme se stěhovat k babičce!“

„ Já vím. Počkej, něco ti ukážu.“ Brumla vyšel z komůrky a přinesl velkou kniku. Otevřel ji a řekl: „ Tohle je moje sestra a to jsem já. A tady je celá naše rodina.“

„ Teda, Brumlo, ty máš ale velkou rodinu. “

„ Počkej, neměli bychom už jít?“ zeptala se potichu Zuzanka.

„ Ano, myslím, že už brzy pojedeme. Chyt' se mě za ruku. Až řeknu TEĎ, oba se odrazíme. Tři, dva, jedna, TEĎ! “

Zuzka s Brumlou vyskočili do vzduchu a zase letěli.

Za chvíli už Zuzka stála na zemi s Brumlou v náručí.

„ Myslím, že to zas nebude tak hrozné,“ pošeptala Zuzka Brumlovi do ouška.

Neuběhlo ani pět minut a už se vezli autem k babičce.

Zůstali spolu a to bylo to hlavní.

Nevyslovené přání

Marika Hudcová, 10 let

Před mnoha a mnoha lety žili na bíloveckém zámku tři královští bratři, ale tolik se od sebe lišili, že kdyby kolem vás prošli vedle sebe, což by se asi nestalo, mysleli byste, že jsou to nějakí cizí lidé, ne však sourozenci.

A před těmi mnoha lety se stala taková zvláštní příhoda, kterou si už nikdo přesně nepamatuje. Ale bylo to tehdy, když ještě nebyly počítače a ani žárovky.

V tu dobu těm třem bratrům – Edvardovi, Martinovi a nejmladšímu Vojtěchovi umírala maminka a poslední slova, která řekla, zněla takto:

„Milí synové, přenechávám vám svůj zámek. Tobě, Edvarde, protože jsi nejstarší, dávám na starost toto překrásné město. Starej se o něj dobře. Tobě, Martine, dávám na starost sousední vesnice.“

To dořekla a zemřela.

Vojtěch marně čekal, co mu matka odkáže.

Po chvíli se všichni synové pomodlili a odešli do svých komnat.

Edvard se dobře staral o Bílovec.

Martin se výborně staral o sousední vesnice.

Jen Vojtěch se nudil a byl smutný, že nemá co dělat.

Chodil po zámku, až přišel ke staré zámecké knihovně. Jen náhodou zavadil okem o velkou tlustou kniku, na které bylo napsáno zlatým ozdobným nápisem **KRUM**.

Vzal onu zvláštní kniku a začal číst. Po chvíli čtení si Vojtěch všiml, že je to kniha kouzel. Za několik týdnů se naučil celou knihu nazpaměť a vyzkoušel první velké kouzlo.

Šel do Hublesky a vyčaroval tam krásný zámeček.

Pak chodil po Bílovcí a čaroval – zámky, kostely, parčíky, kašny a další krásy Bílovce a okolí. Protože se lidem jeho výtvořiny líbily, měli ho rádi.

A tak i Vojtěch si našel něco, o co by se mohl starat a co jeho maminka už možná nestihla vyslovit.

Krvavá cesta

Adéla Vrábellová, 10 let

Jednoho dne šla Sára na procházku s kamarádkou Ritou. Už se stmívalo a ve svitu lamp viděla Sára na cestě krev. Upozornila Ritu a rozhodly se, že půjdou po stopě a zkusí vypátrat, co se stalo.

Kapky krve je zavedly až k zahradě zámku.

V plotě uviděly díru, kterou se protáhly, ale stopy vedly stále dál a dál, až je zavedly k zámeckému sklepu.

Do zámku se dostaly pootevřeným okýnkem.

Vedla tam dlouhá chodba, která byla na konci zazděná.

To se jim nelíbilo, sahaly na všechny cihly, ale pořád nic. Sára si najednou všimla malé sošky, která byla ve zdi, opřela se o ní a najednou se zeď otevřela.

Vstoupily do chodby a tam ta krev stále sílila.

Už to nebyly kapky, ale louže.

Na konci chodby byly staré špinavé dveře a odtud byly slyšet divné zvuky. Sára s Ritou poslouchaly. Byl to nějaký rituál. Najednou se dveře otevřely a

na děvčata se podívala divná osoba. Měla ruce a oči od krve.

Vtom se Sára probudila.

Byl to jen sen?

Sáře to nedalo a na druhý den se tam vydala a kapky krve tam byly. Do zámku se taky dostala okýnkem, na konci chodby byla zeď, kterou otevřela soškou.

Všude byl klid, neozývaly se žádné rituální zvuky, neukázal se ani krvavý muž.

Místo toho všeho tam na zemi ležela vykuchaná slepice.

O ohnivém psu

Lucie Mertová, 10 let

Jednou večer, když jedna rodina v bílovecké vesnici seděla u svíce a vyprávěla si různé příběhy, kdosi zaklepal na dveře. Dcera šla otevřít a tam stál hrůzostrašný muž. Vedle něj stál ještě jeden hrůzostrašnější svalnatý muž.

„Milé děvče,“ oslovil ji ten muž, „již dlouho tady bloudíme a ještě jsme nenalezli jediný dům.“ Odmlčel se, chvíli se zamyslel a pak opět promluvil :

„Prosíme tě, abys nám dala vodu.“ Dala jim tedy dva dřevěné hrníčky do půlky naplněné vodou.

„Nenašlo by se trochu víc vody?“ oslovil ji ten svalnatec. Naplnila hrníčky tedy až po okraj a zase jim voda nestačila. Dala jim tedy celý škopek. A páni prosili, aby zašla do chalupy, že vodu rádi pijí o samotě. Ale dívka se páni zdáli zvláštní, tak si řekla, že je bude sledovat okénkem.

A tu vidí, jak se svalnatý muž proměnil v černého psa, pletence svalů se mu vlnily po celém těle. Oči – to byly plamínky! Ocas byl také oheň, stejně tak zuby. Skočil do škopku s vodou, zuby, huba plná slin a tlapy schladly. Jen ocas zůstal ohnivý.

„Děvče!“ zavolal ten pán, „pojď si pro škopek!“ Když nešla, šel do světnice. Smekl před ní a pod červeným kloboukem s bílými pery se skrývaly malé růžky. Dívka omdlela a vzápětí si ji už pán odnášel do podzemí.

Když se probudila ze mdlob, spatřila, že ji čert svírá v náručí, že s ním letí vysoko nad městem. Začala se vykrucovat, vrtět a prohlásila, že raději zemře, než aby měla být ženou čerta. Ohnivý pes ji šlehl ohnivým ocasem a ona se rozsypala na uhlíky, které spátily velký kus bíloveckého zámku.

Skřítci ve školce na Zahradní ulici

Daniel Ott, 11 let

Jednoho večera šli dva staří kamarádi, Petr a Pavel, z práce domů. Zrovna míjeli zámecké schody, když Petr uviděl zlaté psací pero pohozené vedle cesty. Vzal ho a ukázal Pavlovi: „Myslíš, že je to pero ze zlata?“ „Nevím, ale můžeme se zítra zeptat ve zlatnictví.“ Petr chtěl ještě zkusit, jestli píše, proto otevřel vršek a najednou se objevil džin.

Byl to zlý džin, který rád dělat lidem naschvály, ale to Petr s Pavlem nevěděli. Džin řekl dunivým hlasem: „Splním vám jedno přání, ale již nikdy nepůjde vrátit.“ Muži se zamysleli a potom řekli dvojhlasně: „Chtěli bychom být zase dětmi a chodit do školky.“

„Dobrá“, řekl džin, „zavřete oči.“ LUSK!
A byli ve školce na Zahradní ulici.

„Petře, ty máš velké uši a jsi zelený,“ řekl po chvíli Pavel.

„Ty taky, Pavle, asi se z nás stali skřítci. Takhle nemůžeme mezi děti. Co budeme dělat?“

A z nebe se ozval džinův hlas: „Musíte sto let uklízet a opravovat hračky po dětech, poté budete dětmi. Něco za něco!“

A tak den za dnem uklízejí a opravují hračky s nadějí, že budou děti.

Tajemství jedné ulice

Eliška Theimerová, 11 let

Ve Velkých Albrechticích je ulice, ve které žil kdysi dávno jeden kovář se svou ženou. Měli velikou zahradu osázenou ovocnými stromy. Říkalo se, že kdo sní jablíčko z jejich zahrady, je zdrav a překoná každý problém.

O jabloni se dozvěděl i čaroděj Humpl. Chtěl mít tu jabloň jen pro sebe. Proč? Má už jabloň lásky a štěstí, jabloň chytrosti, ale také jabloň se zlatými jablky. „Tuhle nemám a chci ji hned.“ řekl Humpl a vyrazil do vesnice.

Byl už unavený po dlouhé cestě a tak zaklepal na dveře kovárny. „Jsem chudý pocestný. Chodím tu už tak dlouho, že ani nohy necítím,“ povídal kováři. A protože kovář i jeho žena byli hodní lidé, nechali jej u sebe přespat.

Jen co padla noc a kovář s kovářkou usnuli, vydal se Humpl do zahrady. „Teď je má šance,“ řekl a uchichtnul se. V zahradě ale bylo tolik stromů, že nevěděl, která jabloň je ta pravá, ta kouzelná. Začal tedy otrhávat plody z každého stromu. Kovář se probudil a slyšel, že se venku něco děje. Svolal celou vesnici a všichni se vrhli na čaroděje a hnali ho z vesnice, co jim síly stačily.

Čaroděj se od té doby ve vesnici neukázal a z jablek, které snědl, ho akorát bolelo břicho. Za odměnu napekla kovářka pro celou vesnici koláče a štrůdly a slavili. Každý dostal jablíčko z toho kouzelného stromu.

A tak žili všichni ve vesnici šťastně a spokojeně. Zůstává tajemstvím, jestli byla jablíčka kouzelná. Vesničané také věděli, že když spojí své síly dohromady, dokážou si poradit s každým problémem.

Dnes se té ulici říká Kovářská.

Křižovatka

Renáta Rajčanová, 11 let

Ve Staré Vsi kousek od domu ,kde bydlím, je křižovatka s odbočkou na Ohradu. Nedaleko je však ještě jedna, dá se říci křižovatka, a to je křižovatka potoků. Od hlavní cesty je zcela schovaná v lesíku, a proto o ní ,kromě místních ,málokdo ví.

Na první pohled je to to zcela obyčejný soutok dvou potoků, ale jakmile do nich ponoříte ruku, hned objevíte zajímavý rozdíl. První, větší potok Bílovka má v létě vodu příjemně teplou, na rozdíl od druhého potoku Břízky, který má vodu i v teplých dnech chladivě studenou. Často si tam s kamarádkou ze sousedství o prázdninách zajdeme. Jedno je nám dvěma jasné. Děje se tam něco zvláštního!

Jedné velmi jasné noci mě probudil hlasitý psí štěkot. Pohled na ciferník s osvětlenými ručičkami mě vylekal. Byla právě půlnoc! Opatrně a potichu jsem odhrnula okenní žaluzie a vyhlédla z okna.

Uprostřed křižovatky vidím temnou postavu. Nedotýká se země, jen se vznáší. Náhle vidím od Ohrady kužel světla. Je to auto! Osvítilo místo, kde se vznášela osoba, ale nikdo tam už nebyl.

Druhý den jsme se na místo, kde jsem v noci spatřila postavu, šly s kamarádkou před setměním podívat.

Nic zvláštního jsme neobjevily.

Začaly jsme přemýšlet, co za tím vším je.

Teplý potok vede dobré duše a studený ty špatné, soutokem se spojí a vyrovnají se síly mezi dobrem a zlem.

A vznášející se postava?

Snad nějaká zbloudilá duše, která nechtěla být smísena v toku času.